16/05/2020

“Η Θεία Κοινωνία είναι ένα θαύμα και το θαύμα ξεπερνάει τη λογική”

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Ιλίου, Αχαρνών και Πετρουπόλεως

Από την Κυριακή 17 Μαΐου 2020 και για όσο διάστημα κριθεί απαραίτητο, στην Ιερά Μητρόπολη Ιλίου, Αχαρνών και Πετρουπόλεως θα εκφωνείται κοινό κήρυγμα κατά τη διάρκεια της κυριακάτικης Θείας Λειτουργίας, σε όλους τους Ιερούς Ναούς της Μητροπόλεως, σύμφωνα με την ανακοίνωση που δημοσιεύτηκε.

Το κήρυγμα για την αυριανή ημέρα, Κυριακή της Σαμαρείτιδος, το υπογράφει ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ιλίου κ. Αθηναγόρας και μεταξύ άλλων αναφέρει το εξής “Η Θεία Κοινωνία είναι ένα θαύμα και το θαύμα ξεπερνά τη λογική, διότι κατά τον Άγιο Νεκτάριο επίσκοπο Πενταπόλεως τον θαυματουργό: «όλα τα θαύματα γίνονται από υπέρβαση μερικών νόμων της φύσεως. Το μυστήριο, όμως, της Θείας Ευχαριστίας υπερβαίνει όλους τους όρους ή τις μορφές με τις οποίες γίνονται φανεροί οι νόμοι της φύσης. Είναι το μεγαλύτερο όλων των θαυμάτων και το υψηλότερο, διότι ξεπερνά κάθε κατανόηση**“.**

Δείτε το κήρυγμα της Κυριακής της Σαμαρείτιδος:

«Κύριε, οὔτε ἄντλημα ἔχεις, καὶ τὸ φρέαρ ἐστὶ βαθύ·
πόθεν οὖν ἔχεις τὸ ὕδωρ τὸ ζῶν;»

Ἡ σωματικὴ δίψα, ἔφερε τὴν Σαμαρείτιδα τοῦ ἀποσπάσματος τοῦ σημερινοῦ Ἱεροῦ

Εὐαγγελίου, στὸ φρέαρ τοῦ Ἰακώβ, τὸ καταμεσήμερο. Ἐκεῖ ὁ Ἰουδαῖος στὴν καταγωγή Ἰησοῦς ὑπόσχεται, ὅτι θὰ τῆς προσφέρει «ζῶν ὕδωρ». Ἡ γυναίκα προβληματίζεται, καθώς ἐσφαλμένα θεωρεῖ, ὅτι ὁ Κύριος, ἀναφέρεται στὸ ὑλικό νερό, τό – κατὰ τὸν Ἱερό Χρυσόστομο – «ἀέναον καὶ διαπαντός ἀναβλῦζον... τῶν κρουνῶν οὐ διακοπτομένων».

Ἡ λογικὴ της ἔρχεται ἀντιμέτωπη μὲ μία πρακτική δυσκολία.

Πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ ξεπεραστοῦν δύο ἐμπόδια: τὸ βάθος τοῦ πηγαδιοῦ καὶ ἡ ἀνάγκη ὑπάρξεως εἰδικοῦ σκεύους γιὰ τὴν ἄντληση τοῦ ὕδατος;
Τὸ λογικό, αὐτό, ἀδιέξοδο γίνεται ἡ ἀφορμή, ὥστε ὁ Μεσσίας νὰ ἀνεβάσει τὸ νοῦ της ὑψηλότερα καὶ νὰ ἐξηγήσει ἀφενός μέν, ὅτι ἀναφέρεται στὸ Ἅγιο Πνεῦμα – τὸ ὑπερβατικό, δηλαδή, ὕδωρ – καὶ ἀφετέρου, ὅτι ἡ ἄντληση τοῦ ζῶντος αὐτοῦ ὕδατος κατορθώνεται λατρευτικῶς «ἐν Πνεύματι καὶ Ἀληθείᾳ». Ἡ «δίψα» τῆς Σαμαρείτιδος καὶ ἡ ἔξοδός της, ἀπό τὴν πόλη γιὰ νερὸ στὸν καύσωνα τῆς μεσημβρίας, ἔχει το ἀντίστοιχό της στὴν ἐκ μέρους τῆς ἀνθρωπότητος ἱστορικὴ ἀναζήτηση τῆς ἀληθινῆς χαρᾶς καὶ τῆς εὐδαιμονίας, τὴ στιγμή, ποὺ ταυτόχρονα καὶ διαχρονικά βιώνει τό γέλιο καὶ τὸ κλάμα, τὸν κόπο καὶ τὸν πόνο, τὴ θλίψη καὶ τὴ δοκιμασία, τὴν καταστροφή καὶ τὴν ἐρήμωση.

Κατά τὸ ἀγωνιῶδες ψάξιμο, οἱ ἀντιφάσεις αὐτὲς τῆς ζωῆς ὁδήγησαν σὲ ὀρθολογιστικὰ ἀδιέξοδα, διότι καὶ ἡ ἔνδεια σκεύους καταλλήλου ὑπῆρχε καὶ ἡ ἐπιφάνεια τοῦ ὕδατος ἦταν σὲ ἀπρόσιτα καὶ δυσθεώρητα βάθη.

Αὐτή ἡ ἔλλειψη γίνεται φανερή στὸ τραγούδι τοῦ Χρήστου Δάντη: «Δὲν ὑπάρχει θεός». Ἐκεῖ ὁ ἄνθρωπος μπροστά στὴν ἀνημπόρια καὶ τὴν ὀδύνη αἰσθάνεται, ὅπως λέγει τὸ τραγούδι «σκληρός κι ἀπόκληρος νὰ τρέμει ὁλόκληρος». Καὶ ἔχει αὐτή τὴν αἴσθηση, ἀκριβῶς, διότι προσπαθεῖ μάταια νὰ προσεγγίσει πνευματικά νοήματα, μὲ τὸ δικὸ του πεπερασμένο ὀστράκινο φθαρτό σκεῦος.

Ὁ φιλόσοφος Διογένης πάλευε νὰ ἀπαλλαγεῖ ἀπό τὴν προσκόλληση σὲ ὁποιαδήποτε φθαρτή καὶ ὑλικὴ πραγματικότητα. Κάποτε μπροστά σέ μιὰ πηγή ἀντίκρυσε ἕνα παιδί νὰ σκύβει καὶ νὰ ἀντλεῖ δροσερό νερό μὲ τὰ παιδικὰ του χέρια. Ἀπό τότε πέταξε τὸ κύπελλό του λέγοντας: «Νὰ ποὺ ἕνα μικρὸ παιδί μὲ ξεπέρασε!». Ξεδίψασε, χωρίς τὴν ἀνάγκη εἰδικοῦ ἀντλήματος!

Δὲν ἀρνούμαστε τό, ὅτι ἡ ὑλικότητα εἶναι ἀναγκαία γιὰ τὴν ἐπιβίωση, ἀλλὰ δὲν μπορεῖ μόνη της νὰ ἐκπληρώσει τὴν ἐσωτερική δίψα τῆς ἀνθρώπινης ὕπαρξης γιὰ λύτρωση, γιὰ ὑπέρβαση, γιὰ «ὕδωρ ἁλλόμενον εἰς ζωήν αἰώνιον», γιὰ κοινωνία μὲ τὸν Θεό.

Ὁ Θεὸς προσφέρεται μὲ τὸ δικό Του ἀπειροτέλειο τρόπο στὸν ἄνθρωπο.

Ὁ ἄνθρωπος χρειάζεται νὰ εἶναι ἀπελεύθερος ἀπό τὰ πράγματα, ποὺ τὸν ἀγκιστρώνουν ψυχικά καὶ τὸν ἐμποδίζουν νὰ «ἀντλήσει» ἀπό τὴ Θεία Πραγματικότητα.

Ἂς ἀναφέρουμε μερικές τέτοιες ἀγκυλώσεις:

Ἡ ἐθιμοτυπική ἐπανάληψη τῶν τελετουργιῶν: «πηγαίνω στὴν Ἐκκλησία γιατὶ ἔχω συνηθίσει νὰ πηγαίνω – μοῦ ἔχει γίνει συνήθεια!».
Τὰ ψυχαναγκαστικά «πρέπει»: «πρέπει νὰ κοινωνῶ μιὰ φορά τὸ μήνα ἤ κάθε Κυριακή ἤ Χριστούγεννα καὶ Πάσχα ἤ ὅπως τὸ ἔχω προγραμματίσει!».
Ἡ συναισθηματικὴ ἐκφόρτιση: «φορτισμένος συναισθηματικά, ἔνοιωσα ὅμορφα τὴν ὥρα τῆς Θείας Λειτουργίας καὶ ὠθήθηκα νὰ κοινωνήσω!».
Ὅλοι αὐτοί οἱ μεμονωμένοι τρόποι πλησιάσματος τοῦ Θεοῦ, δὲν εἶναι ἱκανοὶ νὰ μᾶς κοινωνήσουν με τόν Θεό, διότι σὲ τελευταία ἀνάλυση ἐκφράζουν μόνο μιὰ ἐνστικτώδη ἀνάγκη γιὰ ἱκανοποίηση τῶν φθαρτῶν δερματίνων χιτώνων μας.

Γι’ αὐτό ἐνῶ μετέχουμε στὰ μυστήρια δὲν ζοῦμε Ἁγιοπνευματικά καὶ ἡ χριστιανικότητά μας ἔχει περιοριστεῖ σὲ ἕναν πλανεμένο ἀτομικό τρόπο προσευχῆς καὶ λατρείας, μακρυά ἀπό τὴν ἐκκλησιαστική σύναξη καὶ στὸ μανικό κυνήγημα τοῦ θησαυροῦ τῶν «φυλακτῶν», τοῦ ὑλικοῦ φωτός, τῶν «φετίχ», τοῦ ἐθιμικοῦ ἐκκλησιασμοῦ.

Στὴν προσπάθεια νὰ ἀντλήσουμε τὸ οὐράνιο πνευματικό ὕδωρ μὲ δοχεῖα ἀνάρμοστα καὶ μή κατάλληλα ἀνήκει καὶ ὁ ἀγώνας, ποὺ γίνεται τὸν τελευταῖο καιρό, νὰ ἑρμηνευθεῖ ἡ Ἀναμαρτησία καὶ ἡ Παναγιότητα τοῦ Τιμίου Σώματος καὶ τοῦ Ἀχράντου Αἵματος τοῦ Χριστοῦ μέσα ἀπό λογικές, πεπερασμένες ἐπιστημονικές ἀποδείξεις στά τηλεοπτικά παράθυρα καί τά ραδιόφωνα.

Ἡ Θεία Κοινωνία εἶναι ἕνα θαῦμα καὶ τὸ θαῦμα ξεπερνᾶ τὴ λογική, διότι κατά τὸν Ἅγιο Νεκτάριο ἐπίσκοπο Πενταπόλεως τὸν θαυματουργό: «ὅλα τὰ θαύματα γίνονται ἀπό ὑπέρβαση μερικῶν νόμων τῆς φύσεως. Τὸ μυστήριο, ὅμως, τῆς Θείας Εὐχαριστίας ὑπερβαίνει ὅλους τοὺς ὅρους ἤ τὶς μορφές μὲ τὶς ὁποῖες γίνονται φανεροί οἱ νόμοι τῆς φύσης. Εἶναι τὸ μεγαλύτερο ὅλων τῶν θαυμάτων καὶ τὸ ὑψηλότερο, διότι ξεπερνᾶ κάθε κατανόηση».
Τὸ σκεῦος, λοπόν τὸ δικό μας τὸ ἀνθρώπινο εἶναι πεπερασμένο γιὰ νὰ δεχθεῖ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιο καὶ νὰ κατανοήσει την Αλήθεια. Αὐτὸ εἶναι κατόρθωμα τῆς θείας Χάριτος μέσα στὸν ἄνθρωπο. Αὐτὴ τὴν πραγματικότητα συνειδητοποίησε καὶ ἡ Ἁγία Φωτεινή ἡ Σαμαρείτιδα σήμερα καὶ «ἀφῆκεν οὖν τὴν ὑδρία αὐτῆς» καὶ ἔφθασε στὴν πόλη της γιὰ νὰ κηρύξει τὸν Χριστό.

Ἀδελφοί μου,

Ἡ «καραντίνα» καὶ ἡ πανδημία τοῦ COVID-19, μᾶς δίδαξε, ὅτι πολλὲς φορές τὰ πράγματα καὶ ἡ σχέση μας μὲ τὴν Ἐκκλησία καὶ τὸ Θεό, δὲν εἶναι πάντα αὐτονόητα. Κάποτε τὰ ἔχουμε, κάποτε τὰ στερούμαστε.

Ἡ ἐμμονή σὲ ἐξωεκκλησιαστικές πρακτικές καὶ συνήθειες μᾶλλον ἐπιφέρουν τὴν ἀγωνία, τό φόβο καί τὸν πανικό. Ἀπομακρύνουν τὴν ἐμπιστοσύνη, τή γαλήνη, τὴν ἡρεμία.

Ὁ Χριστιανός καλεῖται νὰ εἶναι καρτερικός, νὰ ἐμπιστευτεῖ τὸν ἑαυτό του στὴν μητέρα Ἐκκλησία, νὰ ὑπακούσει μὲ χαρά στὶς ἐπιταγές της, διότι ἡ Ἐκκλησία εἶναι τὸ ἄντλημα τοῦ ἀληθινοῦ ὕδατος.

Ἐκεῖ θὰ βροῦμε παρηγοριά, χαρά, εὐδαιμονία.

Ἀρκεῖ μαζί μὲ τὴν Ἁγία Σαμαρείτιδα νὰ ἀφήσουμε κι ἐμεῖς τὴ δική μας ὑδρία, ὥστε νὰ διεισδύσουμε βαθύτερα, πνευματικώτερα, λυτρωτικά στὴν Κοινωνία μὲ τὸν Ἐσταυρωμένο καὶ Ἀναστημένο Χριστό μας, ὁ ὁποῖος διατίθεται ταπεινά καὶ μακρόθυμα μπροστά στὸ φρέαρ τῆς Ἁγίας Τραπέζης «προσφέρων καὶ προσφερόμενος».

Εὐχόμενος ἡ γήϊνη, φθαρτή ζωή σας νὰ γεμίσει μὲ τὸ ἀληθινό νερό, ποὺ θὰ σᾶς ὁδηγήσει στὴν αἰώνιο ζωή,

Μὲ ἀναστάσιμες πατρικές εὐχές

Ὁ Μητροπολίτης
Ὁ Ἰλίου, Ἀχαρνῶν & Πετρουπόλεως
Ἀθηναγόρας